
La Seu

Felip Guasp Nadal

1962, poema inacabat

La meua ànima s'aixampla contemplant extasiada
la Senyora de les aigues que, guaitant pel Mirador,
s'adormit en so de Reina dins el bres de la murada,
engronsada per les ones que li canten son amor.

És la Seu, ingent Matrona, que amb el vol de la gavina
ens envia els seus missatges com esqueixos de la pau
que deixà dintre ses torres la foganya gegantina
d'aquell cor del Rei En Jaume de grandesa tan suau.

Ah! Mirau eixes columnes que, com soques de palmera,
par que es vinclin baix les ombres del ressó de lo diví,

com es vinculen amb l'oratge ses germanes de Sagrera
que escarneixen rioleres el gemec del corb marí.

I n'Eloi esmorrellada, que anuncia les vingudes
de l'Anyell del Sacrifici sobre l'Ara de l'Altar,
amb son tany catedralici, fa reviure pedres mudes
fent remor tan magestàtic com les ones de la Mar...